

Westenwind

Lorna Cook bij Boekerij:

Oosterlicht
Westenwind

Lorna Cook

Westenwind

Vier vrouwen. Vier windrichtingen.
Vier onvergetelijke liefdes.

Deel 2 van de *Vier windstreken*-serie

Vertaald door Erica Feberwee

ISBN 978-90-492-0891-2
ISBN 978-94-023-2976-6 (e-book)
ISBN 978-90-492-1304-6 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Gilded Girl*
Vertaling: Erica Feberwee
Omslagbeeld en -ontwerp: © Bürosüd
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Lorna Cook
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies

*Voor mijn dochter Alice, die nog veel te klein is om dit boek
te kunnen lezen.*

*Maar er komt een dag, dan ben je er groot genoeg voor.
Het is opgedragen aan jou.*

I

TRELENNA HOUSE, CORNWALL

Heden

Zennor

De dag van de opening zat erop. Zennor liep door het huis om overal het licht uit te doen. Het was haar gelukt! Ze had haar broer en een van haar zussen weer thuis. En daar was ze blij om, ook al maakte ze zich tegelijkertijd zorgen om Veryan, haar andere zus, die al heel lang niets van zich had laten horen. Maar wat het huis betrof durfde ze, afgaande op het succes van de eerste dag dat ze Trelenna House hadden opengesteld voor het publiek, te hopen dat het voor toekomstige generaties bewaard zou blijven; onvoorziene omstandigheden daargelaten en als zich geen ernstige gebreken voordeden. Terwijl ze de lange gang in liep die van de keuken naar de grote hal leidde, besepte ze hoeveel ze in relatief korte tijd had bereikt. Wie had een paar maanden geleden kunnen denken dat er in Trelenna, de plek die altijd haar thuis was geweest en dat, als het aan haar lag, ook altijd zou blijven, weer overal stemmen en gelach zouden klinken? Dat er in het grote huis weer een en al bedrijvigheid zou heersen? Maar waarom bleef er dan toch iets knagen, ergens in een verborgen hoekje van haar hoofd?

Portretten van naamloze voorouders verdwenen in de duisternis toen ze de laatste lichten in de lange gang doofde. De dag van vandaag was nog maar het begin, zei ze tegen zichzelf terwijl ze in gedachten verzonken bleef staan. De eerste dag van iets wat de rest van haar leven zou voortduren. Althans, daar ging ze van uit. De eerste dag dat ze de deuren van haar voorouderlijk huis had opengezet en betalende bezoekers had verwelkomd. Net als haar zus Lamorna, die nerveus de eerste rondleiding op zich had genomen, had Zennor zich vol toewijding op haar taken gestort, die bestonden uit de planning en verzorging van de catering en het bedienen van hun hongerige gasten. En ze had ervan genoten! Van de eerste tot de laatste minuut. Op dagen als vandaag beseft ze dat dit haar bestemming was: mensen gelukkig maken met haar kookkunsten. En ook daarin was ze geslaagd. Op haar beurt was zij intens gelukkig geweest toen ze zag hoe haar gasten genietend ook de laatste kruimels taart oppeuzelden, terwijl vanbuiten opgewonden kinderstemmen klonken, waar hun kroost het omringende bos verkende of zich op het speelterrein vermaakte met de lunchrommels die ze voor hen had samengesteld.

Maar, hield ze zichzelf nogmaals voor, dit was nog maar het begin. En na die eerste dag waarin ze de hele dag in touw was geweest, geholpen door oud-studiegenoten van haar cateringopleiding, snakte ze naar het moment dat ze in bed kon kruipen wanneer ze ook haar laatste taak – het afsluiten van het huis – had vervuld. Een taak die ze al maanden geleden op zich had genomen toen haar ouders, met hun pensioen in zicht, naar het buitenland waren vertrokken om hun bucketlist af te werken.

Want ook al was ze pas tweeëntwintig, tijdens hun afwezig-

heid lieten haar ouders het aan Zennor over om voor het huis te zorgen. Of liever gezegd, om te zorgen dat het huis niet in een onomkeerbare staat van verval raakte. Ze had pas in de gaten gekregen hoe ernstig de situatie was toen het papierwerk, de onbetaalde rekeningen, de barsten in de ruiten en de kapotte ramen ineens háár verantwoordelijkheid waren geworden.

De ontdekking hoe slecht het huis eraan toe was, had haar doen beseffen dat het huis háár net zo hard nodig had als andersom. En ze zag het als haar opdracht om het voortbestaan van het huis te garanderen. Ze was er tot in het diepst van haar ziel mee verweven; Trelenna House was háár huis, háár thuis, veel meer dan dat gold voor haar zussen en haar broer, en duidelijk ook veel meer dan dat voor haar ouders gold. Op enig moment waren ze allemaal vertrokken. Alleen zij was gebleven.

Haar ouders hadden haar toestemming gegeven te proberen het huis te behouden met de middelen die zij geschikt achtte. Of om het aan de hoogste bieder te verkopen. Maar na de vele generaties Trelenna's die er door de gangen hadden gelopen en door de omringende bossen hadden gezworven, zou het haar niet gebeuren dat zij het was die het eeuwenoude familiebezit verkwanseelde om tot hotel of appartementencomplex te worden verbouwd. En al helemaal niet als haar de kans werd geboden om het huis voor verval te behoeden en te behouden. Ze was vastbesloten te zorgen dat het huis ook voor toekomstige generaties Trelenna's een thuis zou zijn.

Het was een zware verantwoordelijkheid die ze daarmee op zich had genomen, en ze was dan ook intens opgelucht geweest toen haar oudere zus Lamorna die zomer onverwacht naar huis was gekomen. Lamorna mocht dan haar eigen beweegredenen hebben – ze was gedesillusioneerd teruggekeerd van haar leven

aan de andere kant van de wereld – maar ondanks het leeftijdsverschil van tien jaar hadden de zussen een manier gevonden om zowel het huis als zichzelf overeind te houden.

Zennor wist niet hoe ze dat zonder Lamorna voor elkaar zou hebben gekregen, en daar was ze haar grote zus innig dankbaar voor. Lamorna had niet alleen een budget weten op te stellen voor een bescheiden renovatie, maar ook een reeks kostenbesparende maatregelen ontwikkeld en de organisatie van de rondleidingen op zich genomen. Bij dat laatste had de vondst van een omvangrijk archief een cruciale rol gespeeld. Lamorna had op een vergeten zolderkamer dozen vol ongeordende paperassen aangetroffen die teruggingen tot het begin van de negentiende eeuw en betrekking hadden op het huis en de familie. Dankzij dat archief hadden ze verhalen uit lang vervlogen tijden, getuigenissen over vroegere bewoners van Trelenna House, als materiaal voor de rondleidingen kunnen gebruiken.

Een van die verhalen had diepe indruk gemaakt op Lamorna, en op haar vriend Zach, een gepassioneerd amateurhistoricus die ze na haar terugkeer naar Trelenna had leren kennen. Het verhaal, dat zelfs viraal was gegaan op de sociale media, ging over Issey Trelenna, die samen met talloze andere Britse vrouwen tijdens de Tweede Wereldoorlog in Singapore gestationeerd was geweest. Het vertelde over haar wanhopige strijd om aan de binnenvallende Japanners te ontkomen en kende een verrassende ontknoping.

Zennor hoopte dat Merry, haar broer, zich over de rest van de archiefdozen zou ontfemen. Als schrijver kon hij wel een nieuw project gebruiken. Bovendien moesten ze het materiaal voor de rondleidingen regelmatig verversen als ze wilden dat bezoekers nog eens terugkwamen. En het kon niet anders of

het archief bevatte genoeg verhalen om dat te kunnen garanderen.

Hoe uitgeput ze ook was, in haar opwinding over de succesvol verlopen dag kon ze nog niet echt tot rust komen. En dat terwijl ze dringend moest slapen! Morgen begon alles weer van voren af aan, net als de dag daarna, en de dag dáárna, en voordat ze het wisten was de zomer voorbij. Tot het zover was, zouden Larmona, Merry en zij alles op alles moeten zetten om de oogst binnen te halen zolang de zon scheen.

Maar nu was de rust weergekeerd, en er was er een vredige stilte over het huis neergedaald na de enthousiaste ervaringen die Lamorna, Zach, Merry en zij aan de keukentafel hadden uitgewisseld. Over de rondleidingen en welke de meeste bezoekers had getrokken. Over welke van Zennors baksels als eerste uitverkocht was geweest. Antwoord: de scones.

Inmiddels was het ver na middernacht; iedereen lag in bed, het vertrouwde geroezemoes was verstomd, en de stilte herinnerde Zennor aan de tijd dat ze hier alleen had gewoond. Na het vertrek van haar ouders. Voor Lamorna's terugkeer uit Singapore. Voordat Zach in hun leven was gekomen en al snel het hart van Lamorna had veroverd, en voordat Merry naar huis was teruggekeerd, in de hoop op een nieuwe start na het vermorzelende verlies dat hij had geleden. Zennor genoot van de stilte terwijl ze controleerde of de schuiframen, de voordeur en de deur van de keuken goed dichtzaten. Ze had alle lichten uitgedaan, op een tafellamp in de hal na, aan de voet van de indrukwekkende trap. Die liet ze branden om te voorkomen dat nachtelijke bezoekers aan de keuken, gedreven door honger of dorst, in het donker hun weg moesten zien te vinden.

Bovenaan de trap bleef ze staan, zich bewust van de geluiden

van het slapende huis: het werken van het oude hout, het nadrukkelijke getik van het staand horloge. Het waren geluiden die overdag niet opvielen, maar in de stilte van de nacht gaven ze Zennor een gevoel van geborgenheid. Na de eenzame weken alleen voelde ze hoe anders deze stilte was. Deze stilte vertelde haar dat alles was zoals het moest zijn, wist ze terwijl ze de trap op liep.

Haar kamer was in duisternis gehuld. Geeuwend liep ze naar het bed om de lamp op het nachtkastje aan te doen. Maar zo ver kwam ze niet, want ze liep ergens tegenaan, struikelde en belandde op de grond.

Met een kreet van pijn kroop ze op handen en knieën naar het nachtkastje en reikte naar de schakelaar van de lamp. Terwijl het zachte licht de duisternis verdreef, beseftte ze dat ze was gestruikeld over een stel archiefdozen die Lamorna van de zolder had gehaald.

‘Jezus, Lamorna,’ mompde ze. Niet dat haar zus haar kon horen. Die lag waarschijnlijk al in diepe rust aan de andere kant van de gang, in de armen van Zach. Zennor was vergeten dat haar zus de dozen in háár kamer had gezet bij het gereedmaken van het huis voor de eerste rondleiding. Inmiddels herinnerde ze het zich weer. Maar Lamorna had gezegd dat de dozen onder het bed had geschoven; niet dat ze een heel eind uitstaken.

Terwijl ze haar blik over de zee van paperassen liet gaan die uit de dozen waren gestroomd, slaakte ze een diepe zucht. Ze was doodmoe, haar bed riep, maar als ze de boel nu niet opruimde, was de kans groot dat ze er de volgende morgen opnieuw over zou struikelen, met alle gevolgen van dien. In het ergste geval een bezoek aan het ziekenhuis.

Toen ze de brieven en documenten zorgvuldig in de dozen begon terug te doen, werd haar aandacht getrokken door een passage in een brief waarvan de inkt in de loop der jaren was verbleekt. Wat ze las, kon toch haast niet kloppen, dacht ze. Om duidelijkheid te krijgen besloot ze de hele brief te lezen. Dus ze ging met haar rug tegen het bed zitten en begon bij de aanhef.

De brief was gericht aan een zekere Mrs. Davis en geschreven door een Mrs. Trelenna, naar aanleiding van de verdwijning van twee bedienden, die in het holst van de nacht met de noorderzon zouden zijn vertrokken. Zennors nieuwsgierigheid was onmiddellijk gewekt. Bovendien meende ze de brief te herkennen. Had ze die niet eerder in handen gehad, toen Lamorna en zij samen in het archief waren gedoken? Of had ze ergens anders iets gelezen over het plotselinge vertrek van een stel bedienden? Ze wist het niet meer. Zoekend liet ze haar blik om zich heen gaan. De chaotische verzameling paperassen bood op dit late uur een weinig uitnodigende aanblik. Dus ze raapte alles bij elkaar en stopte de boel weer in de dozen, in de hoop dat haar zus en Zach de papieren nog niet hadden geordend. Alleen de brief legde ze opzij.

Omdat ze sommige woorden niet goed kon lezen, ging ze op de rand van haar bed zitten en hield ze het verbleekte handschrift zo dicht mogelijk onder de lamp. Helaas bleef een groot deel van de tekst onleesbaar. Van de datum bovenaan de brief kon ze het jaartal nog vaag onderscheiden: 1869. Vandaar ging haar blik naar de laatste regels die nog wél leesbaar waren.

Gezien de onfortuinlijke positie waarin we ons bevinden, wil ik de advertentie voor een nieuwe kokkin graag zien voordat u deze naar de krant stuurt. Laat u er alstublieft geen mis-

verstand over bestaan dat we contact zullen opnemen met de huidige werkgever. Na de ervaring met miss Pascoe zijn referenties van het grootste belang. Bij de nieuwe kokkin heeft een al wat ouder iemand mijn voorkeur. Geen jonge vrouw, en al helemaal geen aantrekkelijke verschijning!

Zennor lachte schamper. Ondanks de kloof in status en rijkdom had Mrs. Trelenna zich blijkbaar bedreigd gevoeld door een van haar bedienden. Wat was er gebeurd? Zennor wenste dat ze de oorspronkelijke brief van de onbekende Mrs. Davis erbij had. Die zou ongetwijfeld meer duidelijkheid hebben gegeven.

De toon van Mrs. Trelenna was strikt zakelijk. Na de verdwijning van twee leden van het huishouden eiste ze dat nieuwe bedienden over uitstekende referenties zouden beschikken. Maar ging het wel om twee bedienden die met de noorderzon waren vertrokken? *Twee leden van het huishouden*, stond er. De kokkin en... Kon het daarbij ook om iemand van de familie gaan? Nee, vast niet. En waarom was het tweetal in het holst van de nacht vertrokken? Was het een vlucht geweest? En zo ja, waarvoor? En wie was deze Mrs. Trelenna, die de brief in 1869 had geschreven? Het moest een van haar voorouders zijn, beseftte Zennor. Maar waar stond ze in de stamboom van de familie?

Het was maar een kort briefje, deels onleesbaar, en toch riep het zo veel vragen op.

Lamorna had een stamboom getekend, of daartoe een poging gedaan, toen ze hadden geprobeerd de familierelatie met Issey te achterhalen. Maar de stamboom ging niet verder terug dan Issey Trelenna en haar broer Antony, beiden geboren in het begin van de jaren twintig van de twintigste eeuw.

Dat hadden ze toen al interessant genoeg gevonden om te dienen als materiaal voor de rondleidingen. Maar deze brief, geschreven door een Trelenna, dateerde van het eind van de negentiende eeuw. Bovendien ging het daarin over twee andere bewoners van het huis. Maar hoe intrigerend dat ook was, de brief riep alleen maar vragen op.

‘Ik heb hier eerder iets over gezien, in een van de dozen,’ zei Zennor hardop. Ze legde de brief op haar nachtkastje, liep naar de schakelaar bij de deur en deed het grote licht aan. Op slag baadde de kamer in een heldere gloed. Hoe moe ze ook was, ze wilde ineens niets liever dan zich in dit raadsel vastbijten. Wie waren deze twee mensen die eind negentiende eeuw in Trelenna House hadden gewoond? En wat was er gebeurd waardoor ze met de noorderzon waren vertrokken? Zennor pakte weer een document uit een van de dozen, bekeek het vluchtig en legde het toen naast zich neer. Dat proces herhaalde zich, en geleidelijk aan vormde zich een stapel van documenten die niets met de mysterieuze verdwijning te maken leken te hebben.

Maar toen had ze eindelijk beet, met een editie van *The Western Morning News*. In de kop op de voorpagina waren de woorden MISDRIJF en TRELENNA ook na honderdvijftig jaar nog duidelijk leesbaar en vetgedrukt. En nadat ze het bijbehorende artikel had gelezen, wist ze wie het tweetal was dat de benen had genomen.

En ze wist ook waarom.

2

TRELENNA HOUSE, CORNWALL

Zomer 1869

Grace

Zodra hij binnenkwam kon ze het niet laten hem met haar blikken te volgen. Want ook al probeerde ze hem niet aan te kijken wanneer hij zich in de keuken of de aangrenzende bediendenkamer liet zien, ook al deed ze alsof ze druk was met custard roeren, de verleiding was te groot. Laurie Trelenna was dan ook een adonis, met zijn goudblonde haar en gebronsde huid. Toch was er ooit een tijd geweest dat hij haar nauwelijks was opgevallen. Een tijd waarin hij er gewoon was; nog een kind, net als zij toen ze als jongste bediende in het huis kwam werken. Inmiddels waren er jaren verstreken, en toen Laurie Trelenna na zijn studie weer naar huis kwam, had Grace ineens beseft hoe knap hij was. Een van de knapste mannen die ze ooit had gezien.

Samen met de rest van de bedienden ging ze netjes in de houding staan, terwijl ze haar best deed zijn blik te ontwijken en niet naar hem te glimlachen. Want dan zou hij haar glimlach beantwoorden en dan zou haar hart van het ene op het andere moment in vuur en vlam staan.

‘Pardon, neemt u me niet kwalijk,’ zei Laurie beminne-lijk, in het besef dat alle bedienden hun bezigheden voor hem moesten staken, dat ze hem beleefd hoorden te groeten en hem op zijn wenken moesten bedienen. De reden dat hij naar de keuken kwam, was altijd dezelfde.

‘Is de hond hier?’ vroeg hij aan niemand in het bijzonder, want hij wist dat de yorkshireterriër zodra hij zijn kans schoon zag naar de keuken verdween, waar hij gretig alles verslond wat er aan eetbaars op de grond belandde. Hij liep Grace voortdurend voor de voeten, in de hoop dat ze een lekker hapje liet vallen, al dan niet per ongeluk.

‘Gladstone?’ riep Laurie, en hij haastte zich langs Ethel, het keukenmeisje, en de rest van het personeel dat inmiddels wel gewend was aan de fratsen van de hond en zijn baasje.

‘*Master Laurie.*’ Mrs. Davis, de huishoudster, kwam haastig binnen lopen toen ze hoorde dat een lid van de familie de bedienden van hun werk hield. ‘Als die hond niet bij u is, dan is hij hier. Dat zou u toch onderhand moeten weten,’ mopperde ze goedmoedig, met haar handen op haar heupen.

‘Natuurlijk, u hebt gelijk. Neemt u me niet kwalijk. Ik dacht oprecht dat hij bij mij was terwijl ik me kleedde voor het diner. Maar toen ik me omdraaide was hij ineens verdwenen. Wat heeft hij nu weer van de tafel gegapt, Grace?’

‘Ik heb hem niets gegeven, sir.’ Ze dwong zichzelf hem aan te kijken. ‘Maar Arthur heeft een stukje schapenvlees op de grond laten vallen.’

De eerste livreeknecht, die bezig was het diner voor de familie op een dienblad te laden, wierp Grace een ongelovige blik toe, geschokt dat ze hem had verraden. Maar hij had zijn gezicht weer in de plooi toen Laurie zich naar hem toekeerde.

‘Ik kan het je niet kwalijk nemen, Arthur. Het komt door die ogen. Er spreekt van alles uit. Verdriet, honger... Maar laat je niets wijsmaken. Er is op de hele wereld geen hond zo verwend als Gladstone.’ De terriër liet zich met tegenzin door zijn baasje optillen. ‘Kom mee, kerel. Naar boven! En vlug ook. Want ik kan maar beter zorgen dat ik Arthur vóór blijf met al het heerlijks dat je hebt gekookt, Grace. Wat eten we vanavond?’

‘Runderlende met cognacsaus, sir.’

‘Het klinkt verrukkelijk.’ Op weg naar de deur liep hij zo dicht achter Grace langs dat zijn lichaam het hare schampte. Ze moest zich beheersen om niet hoorbaar haar adem in te houden. Hoelang kon ze dit nog volhouden? Hoelang kon ze zijn blik nog blijven ontwijken? Hoelang kon ze ontkennen dat er iets tussen hen opbloeide? De hond was een excuus om naar de keuken te komen. Dat wist ze maar al te goed. En ze vroeg zich af of de andere bedienden dat ook wisten. Ze speelde met vuur. Dat was zeker.

Terwijl hij de schalen op zijn blad zette, wierp Arthur een blik in de richting van Grace. Ze durfde hem niet aan te kijken, bang voor de afkeuring die ze in zijn ogen zou lezen. Hij wist wat er aan de hand was. Maar hij had er tot dusverre niets over gezegd.

Dit duurde nu al een half jaar, sinds de dag waarop de hond als pup bij Trelenna House was komen aanlopen. Of eigenlijk had Arthur hem gevonden. Tijdens zijn wandeling op zijn vrije dag. Hij had het beestje meegenomen naar de keuken, en het had niet lang geduurd of de familie was een kijkje komen nemen. Maar alleen Laurie was oprecht in het beestje geïnteresseerd geweest, en hij had samen Arthur besloten het te houden als de hond des huizes, van zowel de familie als de bedienden.

Geleidelijk aan had Laurie echter steeds meer aanspraak op het hondje doen gelden. Hij had het beestje vernoemd naar de nieuwe premier, ‘vanwege de overeenkomst qua gezichtsbeholding,’ en het hondje sliep ’s nachts voor de haard in zijn kamer. Maar het was Arthur die het diertje voerde en te drinken gaf, met als gevolg dat het net zo gehecht raakte aan de zachtmoedige livreeknecht die hem met kliekjes verwende, als aan Laurie met zijn behaaglijke houtvuur.

‘Dat moet zo verwarrend zijn voor die hond,’ mopperde Arthur toen Laurie was vertrokken. ‘Het beest weet niet wie zijn baasje is. Als Gladstone hier is, duurt het nooit lang of Master Laurie komt hem halen.’

‘Het is nu zijn hond, Mr. Lander. Niet de uwe,’ zei Mrs. Davis.

Arthur zette de soepborden op zijn blad, waarna hij en de tweede livreeknecht hun dienbladen lieten controleren door Mr. Rowe, de butler. Vervolgens liepen ze achter de butler aan de treden op naar boven om de eerste gang van het diner aan de familie te serveren. Sinds Grace in de keuken de scepter zwaaid, liep alles op rolletjes.

Ze deed een stap naar achteren. Voor het hoofdgerecht was alles klaar. Ethel, haar hulpje, deed het dessert en wist hoe ze moest voorkomen dat de custard voor de charlotte-russe te plakkerig werd.

Nog even, dan was er opnieuw een diner opgediend dat zoals altijd door de familie met smaak zou worden verorberd. En dan zat voor Grace het werk erop. Totdat alles de volgende dag weer van voren af aan begon.

Toch was het bepaald niet gebruikelijk dat een jonge vrouw als zij – ze was pas twintig – de eervolle taak had gekregen om te

koken voor een voorname familie als de Trelenna's. Grace had zich voorgesteld dat ze nog een paar jaar als keukenmeisje zou werken en dan zou proberen werk te vinden als kokkin bij een familie uit de gegoede middenklasse. Maar toen Mrs. Day, de kokkin in Trelenna, met pensioen ging en van haar spaargeld een logement begon, samen met haar zus, was haar betrekking vrijgekomen. Er werd een advertentie opgesteld voor een nieuwe kokkin, waarop Grace al haar moed bij elkaar had geraapt en Mrs. Trelenna te spreken had gevraagd. Die had haar ontvangen in haar fraaie ontbijtkamer, waar net op dat moment ook haar zoon Laurie kwam binnen lopen. Grace had ervoor gepleit om háár als kokkin aan te nemen. Het werk ging haar gemakkelijk af, zei ze. Koken was voor haar als een tweede natuur. Bovendien zorgde ze al geruime tijd voor alle maaltijden. Mrs. Day had maar al te graag een stapje terug gedaan en had haar de kans gegeven zich verder in het koken te bekwamen. Haar lessen waren van onschatbare waarde geweest, en met haar aangeboren talent was Grace een goede leerling gebleken.

De zoon des huizes had aanzienlijk meer vragen gesteld dan zijn moeder: hoe Grace in de keuken was beland, terwijl een betrekking als kamermeisje meer voor de hand zou hebben gelegen. 'Omdat ik het heerlijk vind om mensen gelukkig te maken door voor ze te koken,' had Grace geantwoord. En waar ze vandaan kwam. 'Uit Redruth, sir.' Maar ook wat ze het liefst kookte. 'Ik heb geen voorkeur, sir.' En wat ze haar minst favoriete gerecht was. 'Orgaanvlees, sir.'

Laurie had van afschuw zijn gezicht vertrokken. 'Lieve hemel, orgaanvlees! Dat eten we hier toch niet? Of heeft die ouwe Day me dat wel eens voorgezet? Dan moet ze het goed gekruid hebben. Want ik word al misselijk bij het idee.'

Grace was in de lach geschoten. ‘Nee, dat komt bij u niet op tafel, sir. Maar in de bediendenkamer eten we het soms wel.’ Ze beseftte het op dat moment niet, maar het was haar lach waarmee ze Laurie Trelenna’s hart had veroverd. Dat hoorde ze pas later, tijdens een van hun vele gestolen momenten.

‘Grace, als mijn moeder besluit je tot kokkin te bevorderen, beloof je dan dat je me nooit orgaanvlees voorzet, hoe smake-lijk het ook gekruid mag zijn? En ik zou ook graag zien dat er geen rijstepap met gestoofde pruimen meer op tafel komt. Dat is eten voor de kinderkamer. En ik ben inmiddels eenentwintig!’ verklaarde hij grijnzend.

Grace had zich moeten beheersen om niet opnieuw in de lach te schieten.

‘Zo is het wel genoeg, Laurie,’ had Mrs. Trelenna afkeurend gezegd. ‘Mag ik ook nog een vraag stellen?’ Ze keerde zich weer naar Grace. ‘Zou je bereid zijn akkoord te gaan met een proeftijd?’

Grace knikte gretig. ‘Heel graag, Mrs. Trelenna. Dank u wel dat u me een kans wilt geven. U zult er geen spijt van krijgen.’

Stuur me niet weg. Ik kan nergens heen.

‘Je bent nog erg jong voor de positie van kokkin.’ Mrs. Trelenna tikte op het blad van haar secretaire. ‘Maar Mrs. Day denkt dat je het werk aankunt. En zij kan het weten. Ze is dertig jaar bij ons geweest. Wat gaat de tijd toch snel. En om terug te komen op wat mijn zoon zojuist zei, het is misschien een goed idee om in je keuze van de gerechten een beetje met je tijd mee te gaan, als je begrijpt wat ik bedoel. Wat denk je? Zou dat lukken?’

Grace knikte stralend, maar probeerde zich niet door haar enthousiasme te laten meeslepen. Ze had de kookboeken van

Mrs. Beeton, Eliza Acton en Charles Elmé Francatelli verslonden, hun recepten stap voor stap geanalyseerd. En in gedachten had ze ook haar eigen recepten steeds verder verfijnd en geperfectioneerd. Het enige wat ze nodig had, was de kans om zich te bewijzen. En die kans werd haar tot haar verrassing nu geboden!

‘Goed dan,’ zei Mrs. Trelenna resoluut om haar zoon, die zich opnieuw in het gesprek wilde mengen, vóór te zijn. ‘Al was het maar om een eind te maken aan jouw vragenvuur, Laurie. We beginnen met een proeftijd, Grace. Laat maar zien wat je kunt. We laten ons graag door je verrassen.’

Haar loon werd vastgesteld op veertig pond per jaar – veel en veel meer dan de vierentwintig pond die ze tot op dat moment had verdiend – en daarmee was het gesprek afgelopen en kon ze terug naar de keuken.

Naar háár keuken.

Het was begonnen met een onbedoelde aanraking, op de dag dat Arthur het hondje had gevonden, toen de hand van Laurie per abuis langs de hare streek terwijl ze de terriër aaiden. Voor Grace bleven die twee gebeurtenissen daardoor voor altijd met elkaar verbonden, als een onlosmakelijk onderdeel van het leven in het domein van de bedienden, waar maar zo zelden iets opwindends gebeurde. Toen Lauries hand en de hare elkaar ontmoetten in de ruige vacht van het diertje, was zij het die verschrikt was teruggedeinsd. Maar ze las in zijn donkere ogen dat hij het ook had gevoeld: dat geheimzinnige wat niet in woorden te vatten was en wat er niet mocht zijn tussen een bediende en een lid van de familie. Met een blik van verwondering had hij zich afgewend. En toen hij zich een week later

op zondag in de kerk naar haar had omgedraaid, toen hij haar – heel even maar – had aangekeken, was zij het die als eerste haar ogen neersloeg.

Elke keer dat hij naar de keuken kwam – zogenaamd op zoek naar de hond, maar Grace wist beter – verplichtte hij ook het personeel in de aangrenzende bediendekamer om hun werk te laten liggen, in de houding te gaan staan en hem formeel te groeten. ‘Ik kom alleen maar even kijken hoe het met de hond gaat.’ Met dat excuus was hij een paar dagen na die zondag de keuken binnengekomen. ‘Heeft hij al een naam?’

‘Ik geloof het niet, sir.’ Grace stond korstdeeg uit te rollen. Vanonder de tafel hield de hond haar hoopvol in de gaten. ‘Arthur denkt nog steeds dat er misschien wel iemand om hem zal komen. Maar hij is hier nu al twee weken. Dus ik denk het eigenlijk niet.’

‘Nee, dat gebeurt vast niet meer. Vind je niet dat hij op de premier lijkt?’

‘Nee, dat zie ik niet.’ Grace vergat van de weeromstuit haar zin beleefd af te sluiten met ‘sir’. ‘Het is een hond. Hoe zou hij op de premier kunnen lijken? Of op wie dan ook?’

‘Denk je dat Arthur er bezwaar tegen heeft als wij hem een naam geven?’

‘Wij, sir?’

‘Ja, jij en ik. Laten we hem een naam geven. Wat vind je? Hoe zou jij hem noemen?’

‘Ik weet het niet, sir. We noemen hem hier gewoon “hond”.’

‘Dat is niet goed. Dat is... onmenselijk.’

‘Het is ook geen mens. Het is een hond,’ hield Grace vol.

Laurie glimlachte. ‘Laten wij – jij en ik – hem William Gladstone noemen. Hij lijkt echt sprekend op hem.’

Grace schoot in de lach. ‘Als u dat leuk vindt, sir.’ Wat een wonderlijk gesprek! Ze wist er niet goed raad mee, maar ze genoot ervan hoe hij de hele keuken opvrolijkte.

‘Ik wil dat jij het ook leuk vindt, Grace. Want volgens mij stop jij hem nog weleens wat lekkers toe. Dus jij mag het zeggen.’

‘Als de hond mag blijven, dan vind ik dat Arthur hem een naam moet geven. Hij heeft hem gevonden.’

‘Natuurlijk moet de hond blijven,’ zei Laurie. ‘Ik denk niet dat vader en moeder daar bezwaar tegen zullen hebben. Ze zeggen altijd dat ik, “als zoon en erfgenaam”, mijn eigen beslissingen moet nemen. Dus dit is mijn eerste beslissing sinds ons gesprek in de ontbijtkamer. De hond blijft.’ Hij bukte zich en kriebelde de terriër achter de oren. ‘Er is niemand die last van je heeft, of wel soms, William Gladstone?’

‘Dus we zijn het eens over de naam?’ vroeg Grace schalks, verbaasd over haar eigen durf.

‘We zijn het eens. Jij en ik hebben hem een naam gegeven.’

Opwinding nam bezit van haar. ‘Mag het ook zonder William?’ vroeg ze impulsief. ‘Want anders is het wel een mondvul. Laten we hem gewoon Gladstone noemen.’

‘Zoals de dame belijft,’ zei Laurie, en zijn ogen straalden terwijl hij haar aankeek.

Grace voelde dat ze bloosde. Ze was geen dame. Ze was een bediende. Maar ze wist wat hij wilde zeggen.

‘Ik moet weer aan het werk, sir.’ Ze strooide meel op haar werkblad en ging aan de slag met de volgende portie deeg, in de vurige hoop dat hij haar blos toeschreef aan het feit dat ze het druk had.

‘Heb ik je van streek gemaakt? Dat spijt me.’